

Nem vagyok benne teljesen biztos, hogy miről is szeretnék írni, habár rengeteget gondolkodtam rajta. Talán az érzéseimről, talán magamról, de leginkább arról, hogy hogyan is jutottam ide, és hogy hogyan tovább. Ahhoz, hogy egyáltalán lehessen bármi elképzelésem arról, hogy merre induljak tovább, előbb meg kellene válaszolni azt a sokkal fontosabb kérdést, hogy ki is vagyok én pontosan. Persze ez egy nagyon nehéz kérdés, mégis, én szeretném megpróbálni megválaszolni, mielőtt belépek az úgynevezett "nagybetűs életbe".

Hol is kezdjem? 2007 kellemesen hideg telén születtem Nógrád megye egy kisvárosában, a legbátrabb városnak nevezett Balassagyarmaton. A felmenőim is mind e megyéből származtak, leginkább Kisterenye környékéről, így bár én nem itt nőttem fel, gyakran látogattam meg nagyszüleimet Nagybátonyban és Salgótarjánban. Megszerettem ezeket a kopott, koszos, de gyönyörű hegyek között elhelyezkedő városkákat, ami később rengeteget tett az én identitásomhoz, hovatartozásomhoz.

Mindössze három éves voltam, amikor elváltak a szüleim, és édesanyámmal felkerültünk az örökmozgó fővárosba, Budapestre. Emlékszem, ahogy megjött az autó, amivel Pestre mentünk, és emlékszem arra is, hogy nem értettem, hogy mi történik körülöttem. Nem is kellett. Nagyon kevés emlékem maradt a közös családi életről a falun, annál inkább arról, amikor Pestre érkezve az autóból megláttam az akkor felújítás alatt álló Margit-hidat, vagy ahogy Csillaghegy utcáin kavarogtunk, keresve az óvodát.

Ettől a ponttól kezdve élek Budapesten. Egyesek azt mondanák, hogy pesti vagyok, de én egyáltalán nem érzem magaménak. Persze szinte minden szegletét és rejtett zugát ismerem a városnak, hat éves koromra például több helyi autóbuszvonal megállóit tudtam fejből, de ettől nem lettem idevalósi. Ha valaki megkérdezi, hogy hova valósi vagyok, nagyon nehéz válaszolnom, mivel nem tartozom a fővárosához, mégis megtanultam szeretni. Innen indulok el iskolába minden reggel, és esténként itt alszom teljes biztonságban. Itt vagyok otthon, de nem ez a hazám.

Nekem Nógrád megye a hazám. Sajnálom, hogy ritkán járok el ide, de amióta elváltak a szüleim, kevés alkalom adatik a látogatásra. Legalábbis kevesebb, mint amit szeretnék. Ezt bánom a legjobban a családom szétesésében. Olyan fiatal voltam még, hogy szinte semmit nem fogtam fel belőle, így számomra normálissá vált, hogy ketten vagyunk édesanyámmal, és hogy jóval ritkábban látom édesapámat, vagy a nagyszüleimet. De megszoktam, és nekem így kényelmes.

Az óvodát nagyon hamar meguntam, rettentően szerettem volna már iskolába menni, aminek bekövetkeztével nagyon örültem. Egy nagyon jó osztályba kerültem, jó hangulattal, ahol hamar barátokat tudtam szerezni. Persze idő távlatából már egyértelműek a hibák, az osztályfőnök és az egész iskolai rendszer kettőssége, és hogy milyen naivak voltunk kicsiként. Ekkoriban szakkörszerűen labdarúgó edzésekre jártam, illetve megkezdtem zenei tanulmányaimat is. Egyik rosszabb volt, mint a másik.

Elég falábú vagyok, nem tudok jól focizni, de általános iskolában szinte semmit nem tudtam nyújtani a pályán. Kicsik voltunk, önzők, és csak a gól számított. Csapatszellem egyáltalán nem volt, viszont rengeteget veszekedtünk az öltözőben. Gyakran megbántottuk egymást, de leggyakrabban az eggyel nagyobbak bántottak engem, mint a legkisebbet. Jobban belegondolva, mindig, mindenhol én voltam a legalacsonyabb egészen tizedik évfolyamig, amikor végre elkezdtem magasabbra nőni az osztály alacsonyabb lányainál.

Egy idő után nem csak a focin volt mindennapos a verbális bántalmazás, hanem osztályon belül is. Negyedik osztályban jött egy új srác, aki maga köré szervezte a fiúk nagy részét, és ezzel teljesen megváltozott az osztály dinamikája. Persze lehet mondani, hogy rászorgáltam a pofonokra, végülis ki akarna türelmetlen, alacsony, szemüveges, kövér kisfiú

lenni felső tagozatban. De én ilyen voltam. Szégyellem. Tettem olyan dolgokat, amik nélkül alán elkerülhető lehetett volna a bántalmazások egy része. De ezen már nem tudok változtatni.

Azt mondják, hogy az emlékek idővel megszépülnek. Így volt ez az általános iskolában töltött hat évemmel is. Minden rossz ellenére életre szóló barátokat szereztem, rengeteg élményben volt részem, és még a tanulmányaimban is sikeres voltam. Ekkor fedeztem fel, hogy rendkívül jó memóriával rendelkezem, így nagyon kevés tanulással is kiemelkedően jó eredményeket tudtam szerezni. Ötödik osztálytól kezdve egyre ritkábban írtam házi feladatot, mert feleslegesnek tartottam. A zeneiskolában sem mentek rosszul a dolgok. Habár a szolfézsóráim rendre borzasztóak voltak, nem kellett soha készülnöm rájuk, emellett a gitáromon sem gyakoroltam otthon, mégis többé-kevésbé tudtam játszani a hangszeren.

A hetedik évfolyamot aztán egy hatosztályos katolikus iskolában kezdtem meg. Ez volt a fordulópontja az eddigi életemnek. Kezdetben félttem az új környezettől, félttem a változástól, és félttem az egyházi jellegétől az iskolának. Nem gondoltam mélyen vallásosnak magam, nem jártunk minden vasárnap templomba, és nagyon ritkán imádkoztam. A bántalmazások során nem mertem saját magamba fordulni, Isten felé pedig végképp nem. Hátat vettem neki többször. Úgy gondoltam, hogy gyűlöl engem. Ekkor még nem tudtam, hogy mindenkinek annyi terhet ad, amennyit el tud viselni, és azt se, hogy nem azt nézi, hogy hányszor esünk el, hanem azt, hogy hányszor állunk fel.

Mindenesetre bekerültem ebbe az iskolába egyedül, ismerősök nélkül, és alkalmazkodnom kellett egy olyan rendszerhez, ami teljesen távol állt tőlem. Nehezen nyitottam a többiek felé, de idővel kialakultak a baráti körök, ahogy egyre jobban megismertük egymást. Lassan, de biztosan elkezdtem feloldódni, sokkal derűsebb lettem, és hozzászóltam a környezethez.

Az iskola legnagyobb előnye talán az volt, hogy nem volt túl szigorú a vallással kapcsolatban, de közösségként kezelt minket. Természetesen voltak hittanórák, misék és lelkinapok, de ezekre az első két évben nem helyeztünk nagy hangsúlyt, csak az számított, hogy jól érezzük magunkat, és ebbe többnyire a tanári kar sem szólt bele, amíg át nem léptünk bizonyos határokat. Ha ez utóbbi megtörtént, mert nem kevészer volt ilyen, egy kis morgás után azon is jót tudtunk szórakozni.

Ekkoriban tört be Magyarországra a koronavírus-járvány is, amely bár a fizikai térben elválasztotta az osztályt, az interneten hosszasan beszélgetve rengeteg időt töltöttünk egymással. Délelőttönként az órák alatt rengeteget chateltünk, délutánonként pedig általában együtt játszottunk valami online játékot. Ekkor kezdtem unalmamban nézegetni térképeket, kezdetben leginkább a bennem égő utazásvágy miatt, majd egyre inkább azért, hogy megismerjem és felfedezzem Nógrád megyét. Így kezdett felerősödni bennem egy addig alig létező hovatartozás-érzés, elsősorban Nógrád megye, majd az osztályközösség iránt.

A pandémia és a lezárások végeztével felgyorsult a világ. Hirtelen rengeteg esemény, utazás, és élmény részese lettem. Eljutottam Belgrádba, Törökországba, és Olaszországba, illetve osztálykirándulás keretében először rúgtam be Kőszegen. Egy szó, mint száz, jól éreztem magam, nem csak az iskolában, de otthon is. Ekkor hárman laktunk együtt: édesanyám, és az ekkorra már hat éves féltestvérem, és persze kis bukkánókkal, de egyre jobb hangulatot teremtettünk a lakásban.

Tizedik osztályban kellett teljesítenünk az iskolai közösségi szolgálatot, amellyen rendkívül meggyűlt a bajom, mert hiába az volt a legkönnyebb megoldás, nem szerettem volna konkrét szervezethez elszegődni, főleg nem olyan helyre, ahol idősekkel, vagy

gyerekekkel kell foglalkozni, mert nem bírtam volna se türelemmel, se könnyekkel. Így alkalmi lehetőségeket kerestem, mint a Dunakeszi Fesztivál, vagy az akkor megrendezésre kerülő Atlétikai Világbajnokság, a maradék óráimat pedig az iskola könyvtárában szereztem meg pakolással. A legnagyobb élmény mégis az volt, amikor Ferenc pápa 2023-as magyarországi látogatásán lehettem önkéntes.

Erre úgy került sor, hogy rendkívül szerettem volna bejutni a Papp László Sportarénában tartott ifjúsági találkozóra, viszont erre az eseményre az egyházmegyéek szervezték a belépést, és mint már említettem, nem igazán jártam templomba. Így esett a választás az önkéntességre, ami tulajdonképpen kevés munkáért cserébe garantált bejutást nyújtott számomra. Maga az önkéntes munka nem jelentett sokat, pár órát kellett állni a Puskás Stadion szélénél, majd átmenni az aréna bejáratához, ahol rengeteg vizet pakoltunk ide-oda, majd osztottuk szét az érkezők között. A hivatalos program kezdetével mi is bementünk az arénába, ahol az önkéntes csoport egyik fele elvegyült a nézők között, míg mi élőláncot alkottunk a két lent kialakított ülőhelyes szektor mellett, ahol nagyon közel kerülhettünk a Szentatyához, amikor elment mellettünk.

Ferenc pápa érkezete nagyon meghatározó volt, beszéde pedig annál inkább. Nagyon egyszerű módon, érthetően beszélt, és bevonta a közönséget. Talán itt találkoztam először igazán Istennel. De így két év távlatából belegondolva, nem sokat változtatott az életemen. Ennek ellenére lindult bennem egy folyamat, egy közeledés az egyház felé, de ez új kérdéseket vetett fel. Lehet-e úgy hinni, hogy nem járok templomba? Lehetek-e úgy katolikus, hogy az egyház világi intézményeiben nem feltétlenül hiszek? Lehetnek-e saját nézeteim? Ezek talán a legfontosabb kérdések, amelyek a mai napig heti rendszerességgel elgondolkodtatnak.

Visszatérve a pápalátogatásra, nem csak az ifjúságnak tartott beszéd volt nagy élmény számomra, hanem az is, hogy bekerültem azon kevés önkéntes közé, akik a repülőtéren búcsúztathatták a Szentatyát. Itt másodjára kerültem pár méter közelségbe hozzá. Ez elsőre jelentéktelennek hangozhat, de számomra egy meghatározó esemény volt. Az ekkorra enyhén elszürkülő mindennapokból kirántott, így hirtelen sok jó érzéssel feltöltve az iskolában is jobban tudtam érezni magam.

Ekkor a tizediket jártam, ami az egyik legfelejthetőbb gimnáziumi évem voltazon kívül, hogy rendkívüli módon először lettem kitűnő alsó tagozat óta. Persze ez elég felszínes információ, hiszen kit izgatnak a középiskolás tanulmányok, de engem a mai napi rendkívül nagy büszkeséggel tölt el, illetve emlékeztet arra, hogy egyáltalán megtörtént ez a tanév. Az iskolában olyannyira eseménytelen volt a tizedik, hogy az unatkozásra és a monotonitásra kívül szinte semmire sem emlékszem belőle. Még az osztálykirándulás is olyan közepszerű volt, hogy alig maradt meg belőle valami, pedig a mi osztálykirándulásaink általában emlékezetesre sikerültek. Ilyen volt az ötnapos balatoni osztálytábor is, amelyre rögtön a tizedik év lezárása után mentünk. Ha röviden kellene megfogalmaznom, akkor azt kell mondanom, hogy az életem legjobb hete volt.

Hétfő délelőtt indultunk a Déli-pályaudvarból a balatonfüredi vonattal. Kevesen, egészen pontosan tizennégyen voltunk, tízen az osztályból, az osztályfőnök, az ő két lánya és egy felügyelő tanár, de így tudtunk igazán kellemes, már-már családi hangulatot teremteni magunknak. Együtt csináltuk a reggeliket, az ebédeket, a vacsorákat, és szinte elveszett a tanár-diák viszony, annál inkább csak együtt nyaraló emberek voltunk. Az első két nap rengeteg fürdéssel, és egy rövid kirándulással telt, estéinkre pedig hajnalig tartó hosszas beszélgetések voltak jellemzők. A négy éjszaka alatt összesen nyolc órát aludtam, aminek több, mint a fele csak az utolsó este volt, és ezzel is a csoport egyik legkipihentebb tagjának tudhattam magam.

A harmadik napon Tihanyba mentünk. Én megjártam már több, mint harminc országot az Egyesült Államoktól Marokkón át Kínáig, de ott, azon a kis magyarországi településen nagyon jól éreztem magam. Nem mondanám életem legnagyobb, vagy legboldogabb úti programjának, de egyértelműen az elsők között van. Egyszerre volt meg bennem az utazás és az otthonérzet. Ilyet nem éreztem máshol az országban, és talán ez tette olyan jóvá. Meg természetesen a közösség. Egy fél napot tölthettünk egymás társaságában Magyarország egyik legszebb településén, és ez nagyon kellett nekem. És hiányzik is.

Az utolsó két nap rengeteg kialvatlansággal, szórakozással, illetve fürdéssel telt, az utolsó nap pedig még vitorlázni is elmentünk. Nagyon jól éreztük magunkat, és nehéz volt elbúcsúzni Kelenföldön, főleg, hogy egy egész nyár volt még hátra a tanévkezdésig.

Szeptembertől kezdve aztán sok mindenen mentünk keresztül, jót és rosszat is beleértve, mint amikor az osztály együtt elment a Vígszínházba egy előadásra, vagy amikor az erdélyi osztálykiránduláson lebuktunk, hogy az osztály harminckét főjéből legalább húszan a szálláshelyünk kertjében iszunk. Ezért is volt nagyon jó a mi osztályunk, még akkor is, ha nem volt megfelelő osztályközösség. Emlékek kötöttek minket össze. Együtt szenvedtünk a nulladik óra földrajzokon, és együtt voltunk akkor is, amikor az internetről tanultunk románul káromkodni, hogy elküldjük a minket kavicsokkal dobáló gyerekeket.

De végül, mint minden, a mi osztályunknak is véget kell érnie, és pontosan tudjuk, hogy bár a kapcsolatok és az emlékek megmaradnak, egy számunkra nagyon fontos részét zárjuk le az életünknek. Ezt először akkor éreztem amikor a szalagavatót helyettesítő bálunkon véget ért a záró keringő. Ugyanezt érzem most is, a ballagás előtt állva, és tudom, hogy utána még rosszabb lesz. Talán könnyebb lenne, ha pontosan tudnám, hogy merre szeretnék tovább indulni, de nem olyan egyszerű.

Rövidtávon van tervem, tudom, hogy mit melyik egyetemen szeretnék tanulni, de utána nem tudom mihez kezdjek. Egyrészt szeretnék határozott lenni, és kezembe venni az irányítást, hogy én írjam a saját történetemet, másrészt viszont nem tudom, hogy ehhez melyik utat válasszam, és úgy érzem, hogy leginkább csak sodródni fogok az árral ahelyett, hogy az álmaim megvalósítására törekednék. Remélem, hogy nem így lesz, mert vannak álmaim, melyeket nagyon szeretnék megvalósítani, de nem tudom, hogy mi az, amiből már most alább kell adjak. Ha egy szóval kellene jellemezni magam jelenleg, akkor az a bizonytalanság. Nem tudom, hogy mi a pontos irány, talán ez az én tragédiám.

Bizonytalan vagyok a saját, és az egész emberiség jövőjével kapcsolatban is, de abban is, hogy ki vagyok pontosan, és hogy amit mutatok a világnak, az valóban én vagyok-e, vagy csak egy felületes kivetítése a gondolataimnak. Ezek azok az igazán fontos kérdések, amikre talán jobb is, ha nem kapok választ, mégis időről időre felteszem, mert ha más nem, jó velük foglalkozni.

Egyetlen dologban vagyok igazán céltudatos, az pedig az, hogy szeretném valamivel szebbé tenni ezt a világot. Tudom, hogy nem lesznek világmegváltó ötleteim, vagy tetteim, de nekem elég lenne az is, ha valamivel javítani tudnék az emberek életén. Főleg azokén, akik igazán rászorulnak. Úgy gondolom, hogy egy olyan világban élünk, ami idővel egyre rosszabbá válik, és ha nem lépünk fel ez ellen, akkor ennek hatásaként egyre több és több ember fog szenvedni. És ehhez nem kellene nagy tettek, néha elég egy aluljárós virágárustól megvásárolt szál rózsa, vagy egy jó időben elejtett kedves szó.

Emlékszem, egyszer az iskolánkban előadott egy kisebbségi sorokból kikerült férfi, aki elmesélte életútját. Lenyűgöző volt. És nem csak az volt benne fantasztikus, hogy ezerszer izgalmasabb volt, mint bármelyikünk élete valaha lesz, hanem az is, hogy az egész iskola síri csendben hallgatta, amire az én emlékezésem szerint nem volt máskor példa. Ő

mesélte, hogy mennyit jelenthet egy embernek az, ha leállnak vele beszélgetni. Neki az életét mentette meg, és ki tudja hány ilyenre van még példa.

Én ilyen szeretnék lenni, kedvességgel és szeretettel teli, ami rettentően nehéz, ha az ember úgy nő fel, hogy bezárkózott. Hiába volt igényem a közösségre, ha egyben tartottam is attól, hogy milyenek fognak tartani. Jó példa erre az, hogy amikor tizenegyedik osztályban történelem fakultációra mentem, hiába ismertem már mindenkit az évfolyamból, mégis rettegettem attól, hogy úgy ítélnék meg, hogy nem vagyok jó a tárgyból. Természetesen ez hajtott engem egészen addig, hogy a két év során rendre én írtam a legjobb dolgozatokat, és az OKTV-n is én teljesítettem legjobban a csoportból. Ez is mutatja talán, hogy amire igazán rástresszelek, az végül jó véget ér számomra.

Talán ennyire tudtam megismerni önmagam. Nem sok, de ez is valami. Unalmas életem van, de talán nem is az számít, hogy milyen események tarkították, hanem hogy milyen olyan alapélményeim voltak, amik meghatározták a gondolataimat és a nézeteimet. Természetesen rengeteg történés vezetett ide, jó is és rossz is, de most örülök annak, hogy az igazán fontosak eszembe jutottak. Nem vagyok a legjobb ember, ezt bevallom, szétszórt vagyok, és hirtelen haragú, de legalább tudom magamról, és törekszem a változásra. Ez lesz a fő célom a jövőben.

Ha egyáltalán lesz jövő. Nem azt mondom, hogy mindnyájan meghalunk, de a lehetőségeink köre szerintem a következő tíz évben jelentősen beszűkül majd az egész világon. Valahogy meg kell majd küzdenünk a klímaváltozással, az ezzel járó környezeti változásokkal, illetve a legégetőbb társadalmi problémákkal is, mint az Európára egyre jellemző elöregedés, a pénzközpontúság, a szegénység, és a feszültség. Elég pesszimista vagyok, de a jövővel kapcsolatban nem tudok túl sok optimista gondolatot felvonultatni. Ennek ellenére marad bennem egy kis remény, hogy esetleg el tudunk indulni a jó úton, és leginkább, hogy én személyesen a jó útra térek rá.

Ehhez el kellene kezdenem válaszolni a saját kérdéseimre, kezdve a hovatartozással. Elvégre ha itt élek le egy egész életet Budapesten, akkor nem sok létjogosultsága van annak a kijelentésnek, hogy nógrádi vagyok, viszont ha odaköltözök, akkor nem lesznek olyan jó lehetőségeim, mint a fővárosban, hiába szeretném minél jobban ez utóbbit választani. Megijeszt a tény, hogy lassan talán bele kell törődnöm abba, hogy bár származásomban nógrádi vagyok, én magam már budapesti lettem. Ha ez a beletörődés meg is történik, akkor nagyon fontos lesz, hogy soha ne feledjem hogy honnan jöttem, hiszen ez a legfontosabb.

A másik igazán lényeges kérdést magamban kell elrendeznem. Én szeretnék a jelenben, a mának élni, de ezt egyensúlyban kell tartanom azzal, hogy hosszú távon ne menjek tönkre, illetve hogy a szórakozás mellett egy hitben és szeretetben gazdag, boldog életet tudjak élni.

Az élet egy út. És nem az számít, hogy mennyire göröngyös, vagy hogy mennyi települést érint, hiszen az emlékek elfelejtődnek, és velünk együtt sírba szállnak majd életünk végén. Az a fontos, hogy valami olyan jót tegyünk, amivel lenyomatunkat hagyjuk másokban. És ez javarészt mindenkinek sikerül.